la Falç

PUBLICACIO DEL COMITAT ROSSELLONES D'ESTUDIS I D'ANIMACIO (C.R.E.A.)

C.R.E.A. - Boite Postale N° - PERPINYA - "66" - MENSUAL - 1,50 Frs. N° 1. SETEMBRE 1970

- NO A LA COLONITZACIÓ -

RESISTÈNCIA

CATALANS, sem colonitzats

MAMMOUTH - L'ESCALE - SEMETA - SEMPO - DENAIN-ANZIN
LA VALLEE HEUREUSE - SOCIETATS BELGUES...,

el capitalisme s'installa al nostre país

Ens agafen la terra, el sol, el negoci, aviat l'agricultura.

Els joves «rossellonesos» se'n tenen d'anar.

El MAMMOUTH arriba ballant la sardana,
i les societats belgues cantant el Canigó...

L'Estat al servei dels interessos capitalistes amaga la crisi economica i ens proposa el fals remei del turisme. El turisme ens permetrà de treballar dos mesos com a criats, putes o CRS a les platges.

Tot això amb la benedicció dels «notables» venuts als interessos forasters que maten aquest país, «notables» que amaguen la deportació dels rossellonesos o la consideren com a necessària.

CATALANS, contra aquesta colonització resistim junts !

La «nouvelle société» dels CHABAN, POUJADE, SCHREIBER, i altres asclaires ens mata.

La Resistència és per nosaltres una qüestió de vida o de mort.

Aquesta Resistència té d'aplegar els pagesos amenaçats, els obrers, els petits comerciants.

Solament units podrem lluitar contra la mort planificada per l'Estat francès al servei de les societats capitalistes.

EDITORIAL

Perqué la Falç ?

●

Amb aquesta revista mensual el Comitat Rossellonés d'Estudis i d'Anicacio (C.R.E.A.) vol ajudar a la presa de consciencia de la colonitzacio capitaliste del Rossello i enfortir l'esperit de resistència a dintre del pople català sencer.

Aquesta Resistència ha de tenir per eix ideologic el pensament internacionaliste socialiste. Es a dir que, dins la nostra lluita ens guardarem de tota deviació sigui xovinista si - gui burgesa.

El xovinisme com a exaltació de l'identitat collectiva es trorna agressiu contre els altres pobles dels quals no sap veure l'inexhaurible riquesa. Paradoxalment aquest tancament sobre si mateix condueix a un abaixament de les valors absolutitzades. Sols la relació i el sentit del ralatiu enalten els pobles.

La desviació burgesa és un altre perill de la nostra acció La Catalunya que volem ajudar a construir ha d'ésser la Catalunya dels treballadors de tots els Països Catalans, la Catalunya de la classe explotada i dels seus alliats. Els que posen "Catalunya" com a absolut son els mateixos que pactarien amb el dimoni per poc que aquest parli català ; son els mateixos que confien amb la burgesia catalana per l'esforz de Resistència. Fent això descuiden les lliçons de la nostra propria historia. No recorden per exemple l'actitut de la lliga catalana d'En CAMBO en front de la primera llei del primer govern català, el de la Generalitat. Que varen fer els burgesos hostils a una llei progressiste a favor dels treballadors dels camps ? Varen atacar-la davant l'autoritat judicial madrilenca. La burgesia sempre discuida el seu patriotisme quan aquest va en contra dels seus interessos de classe explotadora.

Ara om entendra millor el titol escollit per aquesta revista. La Falç és el simbol on convergeixen les nostres exigencies : l'exigència solialiste - essent la falç part del simbol communiste - l'exigència de Resistència a la colonització - essent també la falç el simbol de la Resistència catalana a l'absolutisme ("bons cops de falç, bons cops de falç, defensors de la terra").

Quant a la llengua, malauradament la nostra revista haurà d'ésser billengüa català-francés. L'important per a nosaltres és de convercer la majoria dels nostres compatricis de la necessitat de resistir. Considerant el grau d'alienació cultural si volem ser entés caldra fer-ho a vegades dins la llengua forastera.

El Segador.

sumari

VEU DE SAMIH AL-QASEM

RESISTIRE

Fins si perdia tots els medis d'existir
Fins si venia la meva roba i el meu llit
Fins si em feia portafeixos o merdisser
Cercant la meva grana en les "baballes" de les bèsties
Fins si caia nu i afamat
Sàpiga-ho enemic del sol
No transigiré mai
I fins al darrer bàtec del meu cor
JO RESISTIRE

Fins si arrencaves el meu darrer pam de terra
Fins si estufaves la meva joventut en les presons
Fins si pillaves l'heretatge dels meus pares
I que cremessis els meus poemas i els meus llibres
Fins si llençaves la meva carn als gossos
Fins si la teva ombra habitava nostres cases
Sàpiga - ho enemic del sol
No transigiré mai
I fins al darrer bàtec del meu cor
JO RESISTIRE

Fins si mataves les atxes de la meva nit
I que em robessis els besos maternals
Fins si els teus infants injuriaven el meu poble
Fins si descobries la meva tristesa amagada
Fins si els covard i els "mitomanes"
Desfiguraven la meva historia
Fins si privaves els meu infants
De les seus festes
Fins si enganyaves els meus amics
Amb una altra cara
Fins si em tancaves entre mil muralles
I que torturessis les meves nits amb visions vergonyoses
Sàpiga-ho enemic del sol
No transigiré mai
I fins al darrer bàtec del meu cor
JO RESISTIRE

Vet aqui que en el port
Saqueixen les garlandes
Esclaten els crits d'alegria
Els cants entusiasmes encenen les cors
A l'horitzo surgeix una vela
Que desafia el mar i el vent
Es el retorn d'ULISSES
El retorn del sol de l'exilia
I per la nina dels seus ulls
Jo juro
Sàpiga-ho enemic del sol
No transigiré mai
I fins al darrer bàtec del meu cor
JO RESISTIRE

llibres

<u>En Català</u> :

Josep SANABRE : "Resistència del Rossellò a incorporar-se a França" Ed. Barcino, coll. Tramontana, 1970.

L'autor de l'obra mestra "La accion de França en Catalunya 1640-1659" i d' "El Tractat dels Pirineus i la mutilatiò de Catalunyà" ens lliura aqui una fons documentall capital per a la nostra historia. Aquest incansable investigador dels arxius de Madrid, Paris, Roma, Barcelona, Perpinyà ens posa a l'abast el tresor de la seva documentaciò. I descobrim amb goig el que l'historiografia official ens havia amagat : que els nostres avantspassats han resistit a l'annexiò francesa. Va ser pel ferro i la sang que l'Estat del Rei Sol s'ha imposat a casa nostra. Per a nosaltres els resistents del Vallespir i del Conflent els TRINXERIA, els LLARS etc han d'ésser considerat com a herois nacionals, mentrestant la memoria dels traïdors els SAGARRA, MARGARIT etc ha d'esser per sempre mai maledicta. Un llibre que tot ressellonés i que tots els altres catalans han de llegir.

<u>En francés</u> :

Bernard LAMBERT : "Les paysans dans la lutte des classes" (Ed. du Seuil, Paris, 1970).

Un llibre necessari per comprendre els problemes camperols al dia d'avui, car és potser la primera vegada que un sindicaliste agricol arriba a plantejar la situacio dels agricultors de l'estat francés d'una manera tan clara. Aleshores que el sindicalisme del C.N.J.A. i sobretot de la F.N.S.E.A. es neguen a subratllar les destinccions de classes a dintre de la pagesia B. LAMBERT fa un estudi amb l'optica marxista de la lluita de classes demostrant que els agricultors no constitueixen pas una classe social mes que comprenen elements de totes les classes i grups d'interessos contradictoris.

En B. LAMBERT, pagès i militant sindicalista és també Bretò, doncs fill d'una regiò al menys tan colonitzada com el Rossellò, cosa que aumenta encar l'interés d'aquest llibre per nosaltres.

Acabem donant aqueixa frase seva que resumeix molt bé la situaciò de l'agricultor particularment en pais colonitzat : "Dans sa fonction de producteur, l'agriculteur perd de plus en plus le contrôle de sa production et même de ses moyens de production : en d'autres termes, il se prolétarise, sans devenir encore salarié au sens strict;"

Morvan LEBESQUE : "Comment peut-on être Breton ? " (Ed; du Seuil, Paris, 1970)

La mort recent de l'autor bastament conegut amb els seus articles al "Canard Enchaîné" fa cencara més necessari parlar d'aquest llibre que desprès dels de LAFONT, HERAUD, FOUGEYROLLAS, FONTAN i d'altres és una aportaciò nova a la lluita de les ètnies minoritaries de l'estat francés.

"Comment peut-on être Breton ?" també vol dir " Comment peut-on être Basque, Occitan, Catalan etc .."

En M. LEBESQUE era Bretò de llengua francesa (va neixer a Nantes) pero malgrat aixo coneixia bastant bé el bretò. Moltes vegades havia aprofitat del seu treball de periodista per defensar la seva Bretanya i les altres ètnies minoritaries car en M.L. lluitava conta totes les injusticies que fossin individuals o collectives. La seva mort és de las més regretables. Pel militant que coneix ja els escrits d'altres autors el llibre porta poca informacions noves mes cal llegir-lo car no cada dia es troben defensors tan enèrgies de les minoritats etniques. Pero en M.L. sap convercer, per aixo és sobretot en mans del "français moyen" que no ha encara prés consciencia d'aqueixos problems que el llibre ha d'esser posat. Es un dels millors llibres que tenim per convencer el que encara no ho és.

INFORMACIONS DIVERSES

<u>ABONAMENTS</u> a "la FALÇ" : La creaciò d'aquesta eina tan necessaria per nosaltres planteja i planteja ra problems financials greus. Us demanem un abonament de 5,50 Frs per 12 numeros. Ens podeu ajudar pagant un abonament d'ajuda de 25,00 Frs.

Els abonaments poden ser enviats à JAUME ROURE, 16 carrer petit de la Real, CCP 1648-50 MONTPELLER o a MIQUEL MAYOL 6, cami de l'Hortolana, 66 - PERPINYA (CCP 1753-45 PARIS)

<u>SUSCRIPCIO AL DISC 45 T. de l'ANTONI ORTEGA</u>

El C.R.E.A. ha decidit gravar el primer disc de l'A. ORTEGA. El preu de suscripciò per aquest primer disc es de 7 frs que cobra les despeses d'expedicio. Envieu la vostra suscripcio a l'adreça susdita.

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

NOM ________________ Cognom ________________

Adreça ________________________________

____

Abonament a la FALÇ ________________

Suscripciò al Disc de l'ORTEGA ________________

Inclus xec bancari o postal de ________ Frs

Envieu-nos adreces de companys que podrien ser interessats per la nostra revista o pel Disc

NOM ________________ Cognom ________________

Adreça ________________________________

NOM ________________ Cognom ________________

Adreça ________________________________

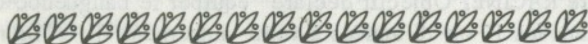
NOM ________________ Cognom ________________

Adreça ________________________________

Dins aquesta secciò publicarem articles de fons, enquestes, etc..
L'article que publiquem avui pel seu caràcter polemic non corres-
pon exactament amb aquest objectiv.

Floride Méditerranéenne

sans moustiques ni paysans

per Xechixech i d'altres

POUR QUE LA BOURGEOISIE EUROPEENNE PUISSE SOULAGER SES ULCERES ET OUBLIER SES INFARCTUS LA FRANCE LUI OFFRE LA MER, LE SOLEIL, LE LUXE. CELA NE LUI COUTE QUE L'EXPULSION DE QUELQUES PAYSANS MAIS PEUT-ON IMAGINER UN PAYSAN EN FLORIDE.

Mai 1969, de la Camargue aux Pyrénées, on fait des routes, on creuse des ports, on batit. Des immeubles sortent des sables, des buldings, des villas. Des centaines de milliers de jeunes arbres commencent à pousser. Les suceuses pompent l'eau des marais, des caravanes de camions n'arrêtent pas de transporter des blocs énormes. Les hélicoptères de la démoustification n'arrêtent pas de tourner dans le ciel.

A Paris, à Stuttgart, Amsterdam, Francfort, pendant ce temps, les cabinets d'affaires vendent, La VERBANDT DEUSHER MARKT a pris une option pour 4.000 lits d'un seul coup. Lotissements entiers, appartements, terrains, la côte est débitée en tranches. L'opération Floride Occitane, version planifiée de l'opération "Costa Brava" est lancée.

Les notables catalans et languedociens s'immiscent comme ils peuvent dans une bataille qu'ils n'ont ni voulue ni prévue. On leur a trouvé un moyen de s'intégrer vaille que vaille : Les sociétés d'économie mixte chargées par l'Etat de viabiliser les terrains qu'il s'est acquis. On leur a dit que le tourisme, c'est le seul avenir du pays, le remède miracle à la crise économique. Ils le croient peut-être : ils sont capables de croire n'importe qui, n'importe quoi; Guy Mollet ou De Gaulle, Suez, l'Algérie, la Floride, l'aménagement du territoire, la régionalisation, pourvu qu'on les dispense de penser.

On leur a dit "la Floride, c'est l'avenir". Ils l'ont cru ou ont fait semblant. L'avenir de qui ? Ils préfèrent ne pas savoir que c'est celui de la collusion du capitalisme et de l'état, le pillage de la région, la confiscation autoritaire des dernières ressources d'équipement disponibles en Roussillon et en Languedoc, l'eau, le soleil, le sable, l'espace, la certitude de voir le littoral définitivement voué à la non-industrialisation à cause de sa vocation imposée de zone verte et par conséquent au chômage, au sous-emploi.

Comment auraient-ils cherché à comprendre ? Leur grande affaire c'est la cuisine électorale, le grenouillage permanent, le placement dans l'administration de leurs agents électoraux. Qui sait ? n'y a-t-il pas là l'occasion de placer un ami, de profiter d'une retombée, de spéculer un peu ?

Les notables, dominés par la S.F.I.O. comme tout ici, restent muets sur l'opération, les syndicats, habitués à réfléchir à partir des seuls schémas que leur direction parisienne propose, ne bougent plus. PARIS n'en parle pas : d'autres chats à fouetter.

Le Roussillon c'est loin. Cela a l'air bien quand on y descend en Août. Ce soleil, cette mer toute bleue, pastis pétanque, sardane.

Les jeunes ? au lycée technique de Béziers, en section économique, on étudie justement la Floride. A Carcassonne aussi. Pas sur le terrain, pas au cours d'enquêtes auprès de la population, ni dans la publicité qui fait rage en Allemagne, surtout pas au cadastre. Pour son cours sur la Floride le prof utilise l'opuscule luxueusement édité par la délégation à l'aménagement du territoire. Tranquillisant, NON ?

Alors ? Alors il y a quand même des gens qui n'acceptent pas tout. De petits groupes : le comité occitan d'études et d'action qui dès 1965 a dénoncé le caractère colonial de l'entreprise, el grup cultural de la juventut catalana, le P.S.U. : "La vigueur même de la pesée capitaliste sur les dernières richesses à exploiter rend nécessaire une approximation collective et révolutionnaire de ces biens dans le cadre d'une région autonome", disait-on en substance au dernier colloque régional. Il y a aussi ces paysans pourchassés par les hélicoptères de la démoustication. (Il faut bien s'amuser de temps en temps) qui, en 1967 lachaient leurs coups de fusils sur les démoustiqueurs ; ou ceux qui invitaient par affiches l'été dernier leurs camarades qui n'avaient pas d'électricité à l'étable à amener leurs vaches pâturer sur le littoral, il y a ce groupe de jeunes : Si on ne les prends pas de vitesse, on est cuits. L'infrastructure qu'ils mettent en place va orienter notre économie pour des dizaines d'années. On en vient à se demander, s'il ne faudrait pas mettre le feu à la garrique pour gagner du temps. En attendant quoi ? La révolution non de Dieu."

BOUCLER LA BOUCLE D'ARGENT

Au départ, dés 1963 un acte du grouvernement - Si à l'époque, la Gauche, nationale ou régionale, ne voit pas que la prochaine grande bataille économique va se livrer sur le terrain des loisirs et de l'espace, le capitalisme lui, a déjà fait son choix : il s'agit de récupérer par le biais des loisirs (constructions, loisirs "organisés", marchés d'été, hotellerie,) l'argent distribué sous forme de salaire, pendant les mois de travail, de boucler la boucle d'argent. Qu'il s'agisse de créations de stations d'hiver ou d'été ou d'organisation de type "Club Méditerranée", la haute finance est partout. De son côté, le pouvoir admet mal la fuite des devises en été du côté de la Costa Brava. Ces étrangers qui traversent la France en coup de vent, ces Français qui détalent . Il faut arrêter cela.

Ces gens sont faits pour se rejoindre. C'est chose faite le 18 Juin (eh oui !) 1963, avec la création d'une mission interministérielle, sous l'autorité d'Olivier GUICHARD, délégué à l'aménagement du territoire. GUICHARD relève directement de POMPIDOU, le Président à la mission est Pierre RACINE. Objectif déclaré "équiper le Languedoc-Roussillon pour l'accueil et la distraction d'un million de personnes dans les 10 ou 15 années à venir autrement dit : "La mise sur pied de l'exploitation, à l'échelle industrielle des terres du bord de mer.

UN PAYS A LA VENTE

180 kms de sable fin. Les plus belles et les plus longues plages de la méditerranée occidentale - du sable fin, de l'eau du soleil.: les dernières richesses disponibles après des siècles de pillage colonial. Du soleil surtout, (310 jours de soleil par an). 180 kms de côte mal équipée, et c'est fatal "depuis 60 ans ce pays , dit le géographe DUGRAND, est entré en pleine dégénérescence" fermetures incessantes d'usines, éviction des petits cultivateurs, concurrences commerciales insensées, exode rural, bas salaires, chômage, fuite des élites et du prolétariat urbain, stagnation de la population (il a fallu l'arrivée massive des rapatriés, pour masquer momentanément ce mal) cela va mal.

Le capitalisme local est purement résiduel et largement intégré par les trust parisiens. Privé de toute force économique et tout occupé à survivre, il n'a pu ni réaliser ni penser sa propre expansion. Tant mieux ; la destruction économique, ce sous-équipement touristique laissera plus de champ libre au capital colonisateur, permettra des projets colossaux.

D'autant plus qu'il existe un marché. L'europe industrielle de Paris à Hambourg, Stuttgard et Amsterdam, il y a cette énorme concentration d'hommes, d'industries et de capitaux qui réclame son espace vert. Le temps des loisirs les salaires incomparables à ceux de chez nous, y permettent déjà aux cadres de dépenser beaucoup pour les congés et aux ouvriers de changer d'air en Août. Au Sud, au soleil. Il y a 17 ans que les nudistes allemands ont pris possession du camp d'Agde. Des centaines de milliers d'hommes peuvent déferler sur la côte. Il s'agit de les appeler et de les y retenir. Il s'agit donc en même temps de créer des besoins, c'est l'affaire de la publicité et de mettre en place l'usine à loisir, (la seule du reste!) ce sera l'affaire de l'Etat. Consulter les autochtones ? Il n'en est pas question. Au nom de quoi ? Ils seraient capables de réclamer des industries offrant du travail 11 mois sur 12. Or quand on sort de l'Europe industrielle, ce n'est pas pour voir fumer des cheminées. On veut la Camargue, le désert, le pittoresque. Pas d'usines, pas la peine de s'informer la cause est entendue, la vocation du midi est touristique un point c'est tout.

Sans compter que c'est dangereux, si les catalans flairent l'opération qu'on leur prépare, ils vont se méfier, refuser de vendre leurs terres aux prix du sable, de la vague, du marais. On peut bien entendu laisser la spéculation sur le terrain à bâtir, galoper dans la région parisienne : Les banques sont dans le coup, le capitalisme immobilier y a tout de même intérêt. Ici non la terre appartient à des individus il serait immoral, qu'ils puissent en tirer parti. Le paysan quand il est catalan est un double "bougnoul". Les commis que M. GUICHARD a déjà envoyés se promener sur la côte en 1961 3 ans avant la création de la mission RACINE et acheter tout ce qu'ils trouvent, ont besoin du secret. On annonce le projet que lorsque l'Etat sera le propriétaire. 1.500 hectares ont été ainsi achetés à 1 frs et 2 frs le M2.

Mais ces terrains, qui va les exploiter ? Les collectivités locales ? Pas question : l'Etat ne travaille pas pour Béziers, Perpignan ou Narbonne... l'Etat lui-même ? ce n'est pas au moment où l'on songe à dénationaliser Renault et la S.N.C.F. qu'on va collectiviser une usine à tourisme. La décision est prise : l'Etat se fera l'intermédiaire obligé entre l'autochtone volé et les capitalistes.

Si l'on n'oublie pas que l'Etat et les Sociétés mixtes fonctionnent avec l'argent des contribuables, il n'y a plus qu'à laisser parler la mission " l'Etat prend en charge les grands travaux d'infrastructures : routes, aéroports, ports maritimes, démoustification...., les sociétés d'économie mixte reçoivent les terrains acquis par l'Etat, les équipent entièrement et les revendent aux promoteurs privés au prix coûtant, les investisseurs privés édifient les constructions proprement dites "Quand on sait la dépendance financière dans laquelle se trouvent les entreprises de construction de la région à l'égard des groupes parisiens. (ex. : l'Occitanie du bâtiment qui travaille à la grande Motte est exclusivement parisienne) Il est clair qu'au plan économique, la construction de la Floride n'apporte RIEN aux Catalans et aux Languedociens . L'Etat n'a stoppé la spéculation (achat au secret, puis expropriations) au terrain à bâtir que pour lui redonner plus de champ au plan de ventes, c'est-à-dire pour permettre un bénéfice maximum au capital d'affaire.

CERCLE VICIEUX DE L'EXPLOITATION COLONIALE

Bien entendu on s'est efforcé de donner à l'opération une couverture sociale. Fini l'atroce camping sauvage

entre Argelès et Agde. Finies les chiottes improvisés dans les dunes, la queue au point d'eau sur lesquels " 5 colonnes à la une", en temps utile, avait envoyé s'attarder ses caméramen. La Floride, ce sera le camping modèle : espace, promenades à cheval et mini-rade pour les plaisansiers incorporés au camp. On a seulement oublié de dire à quel prix. Et tout indique que les prolétaires d'un peu tous les pays, qui arrivaient à se tremper dans l'eau parce que la mer était gratuite, seront priés d'aller voir du côté d'Aurillac si la mer y arrive. Même chose pour les villageois qui tous les samedis défilaient sur le camp d'Agde, le Barcarès, et Gruissan avant de reprendre leur tracteur, le lundi. Le camping moderne c'est pour les technocrates, les capitalistes les cadres. Pas d'accès à la mer pour les riverains prolétaires. Les Salins du Midi, Rothschild et le Club Méditerranée sont là pour y veiller. On a parlé de village de vacances et c'est vrai que certains terrains étaient prévus pour cela. On avait dit 20 % pour le tourisme social (comme l'assistance) puis on a dit 15 % maintenant on murmure 10 %. Quand on sera à 5 % on ne dira plus rien. Mais quelles sont les collectivités qui prennent des options pour bâtir ces villages ? A la Société d'économie mixte de l'Hérault, on cite des belges (village de retraite : cela rajeunit la population) plusieurs sociétés allemandes, l'E.D.F. de la Seine, plusieurs Comités d'Entreprise de la Région parisienne, mais pas ceux de chez nous.

Il n'y a pas de grosses usines, donc pas de comité d'entreprise pourvu d'assez d'argent pour envisager d'acheter du terrain dont on annonçait la vente à 20 frs le M2 et qui est déjà vendu à 60 frs minimum, pas de vacances à la mer pour l'ouvrier. Cercle vicieux de l'exploitation coloniale, les matières premières s'en vont, pas de travail, chômage, et bas salaires, déportation de la main d'œuvre et pas de congé à la mer. En échange le droit de nous faire railler de notre accent, de trouver,à condition d'être bien sage,du travail saisonnier subalterne.

PAS DE TRAVAIL POUR LES CHOMEURS.

Saisonnier et subalterne. Attention ce n'est pas une phrase d'enragé, c'est M. RACINE qui parle : "L'aménagement fera appel à deux catégories d'emplois : ceux faisant appel à un personnel non qualifié recruté pour la saison, ces emplois seront tenus par des personnages qui ne sont pas "demandeurs d'emplois " (étudiants, retraités, femmes sans profession, aucunes chances pour les 2.000 chômeurs biterrois par exemple) qui trouveront ainsi le moyen d'aménager leur niveau de vie" (sic) ceux faisant appel à un personnel qualifié : l'hôtellerie pour 50 % des emplois créés, ainsi qu'un certain nombre d'autres métiers : ce personnel viendra des villes ou des autres régions ".

TRADUISONS ENCORE UNE FOIS : sur les 21.750 emplois prévus par le plan, il y aura seulement 1.000 emplois subalternes saisonniers. On prévoit déjà la fermeture totale ou partielle, pendant les vacances, d'hôtels et de restaurants de l'Europe industrielle en vacances et le transport du personnel qualifié sur la Floride. Il est certain que 80 % du personnel formé par l'école hôtelière dont on envisage la création en Hérault devra aller chercher hors de la région un emploi.

Il y avait eu des illusions, elles reposaient sur l'ouverture de ce formidable marché d'été. On espérait que le commerce local allait progresser. On annonçait que l'agriculture allait pouvoir enfin écouler ses produits. Et tout cela s'éffondre. Le commerce local est d'ores et déjà débordé. Le petit commerçant n'a pas les moyens d'investir sur la côte. Les docks méridionaux, seule Société à succursales multiples à capital régional, sont en pleines déconfiture et s'apprêtent à se vendre au plus offrant. Par exemple aux trusts de l'alimentation qui implantent leurs super marchés dans les villes du littoral : Perpignan, Narbonne etc ... Cela va être un jeu d'enfant pour Casino de rebondir en Juillet de Montpellier au Crau du Roi et pour l'Epargne de Toulouse à Perpignan. Tout est prêt : magasins, entrepôts, personnel. Quant à l'écoulement des produits agricoles, les agriculteurs sont sceptiques : La coopérative agricole n'est pas toujours prête à s'organiser elle-même. La bataille entre les mains des notables est perdue d'avance.

TERRE - PEUPLE : FACE A FACE REVOLUTIONNAIRE

Dés lors , il n'y a plus 36 solutions. Le Gaullisme a mis le pays en vente. Il a décidé de faire du Languedoc Roussillon, la zone verte du pays équipé . Il lui refuse l'industrialisation. Il fait de ses habitants des esclaves. La bourgeoisie est malade, asservie aux trusts. La relance ne viendra ni d'elle ni de l'Etat.

Reste le peuple et le pays : face à face inévitable, face à face révolutionnaire, ou bien, par une révolution ou s'empare collectivement de toute la réalité physique de la région (sol, sous-sol, potentiel industriel, air, etc ...) et on se fait maître de son avenir par une planification populaire tenant compte des inter-dépendances qui doivent jouer entre les diverses régions et les divers pays. C'est cela l'autonomie socialiste et dans ce plan, on insère le tourisme à sa place . Ou c'est le laminage, l'aliénation, la colonisation définitive plus la queue d'une usine ; la terre devient parc, jardin, parking ; les hommes se transforment en garçon de café, s'expatrient, se font C.R.S.

C'est cela le plan, et l'appareil de ce plan se met actuellement en place de la Camargue aux pyrénées et de la mer aux contreforts du massif central. Les Cévennes, les Albères sont à vendre. Quand l'appareil sera en place, il déterminera par lui-même la "vocation" de ce pays pour vingt ou cent ans. D'ici les jeunes auront le temps de partir gagner leur vie à 800 kms de chez eux . Et s'ils ont réussi, ils pourront revenir faire un tour "en vacances". On comprend que l'angoisse gagne, que ces jeunes pensent à brûler la garrigue. Il vaudrait mieux pourtant une révolution.

"FRONT DE LA JUVENTUT CATALANA"
Seccio de Tolosa.

RESISTENCIA DEL ROSSELLO :

CRONICA DELS ATALAIADORS

Aquesta crònica donara la noticia de tots els esdeveniments del nostre pais que interessen la Resistència catalana.

X-EL CARTELL DEL CREA ;

El Crea va neixer a la vida publica am el cartell "No a la Colonització. Resistència" que va ser escampat a totes les terres catalanes de l'Estat francés. Aquesta acciò ha tingut un éco encoratjador i demostra que el nostre plantejament es entés per la gent del poble.

XX - L'AFER CHALANDON

Com que el Ministre francés de l'Equipament ha fet recentment una declaratiò assenyada (dins la seva logica capitaliste) els notables llenguadocians i rossellonesos, collaboradors traficionats s'han fotut a bramar. Feia goig d'els sentir : : om creia les lamentacions de putes deixades pel maquerell...

I pertant el Ministre notava que l'operaciò d'adobament del littoral no resultava tan profitosa com era previst i que en consequencia calia preveure una disminucio dels credits...

Ja fà temps que nosaltres varem denunciar aquest "adobament" com una operaciò tipica de colonitzacio. Ja fa temps que ens hem adonat de l'equacio "aménagement = déménagement". Ja fà temps que hem dit que aixo en lloc de donar feina a la gent del pais els hi treuria feina. Ja fà temps que hem declarat que es tractava d'una verdadera prostitucio del nostre pais al imperialisme parisenc. Ja fà temps que hem dit que sols l'industrialitzaciò dins un marc socialiste podia sortir el Rossello de la crisi economica.

Doncs Senyor CHALENDON us direm només una paraula : FORA Fora els vostres tecnocrats franximen al servei del capitalime parisenc. Fora els vostres helicoters in bulldozers que ja han capgirat la major part del nostre littoral. Fora els vostres funcionnaris. Fora la vostra policia i el vostre ejercit. FORA, FORA, FORA. I quan marxeu, si us plau Senyor CHALANDON, emporteu-vos la calanya de notables collaboracionistes.

XXX - La declaraciò de l'Arthur CONTE (Indépendant, 31 de Juliol 1970)

Dins una declaraciò amplament orchestrada per la premsa rossellonesa el Sr. CONTE es pronuncia contra la regionalitzaciò, a favor d'un engrandiment dels acutals departements i indica que l'esdevenidor del Rossello és girat economicament cap a Barcelona.

Contra la regionalitzacio invoca la coluntat "sobirana" (sic) del pople "francés" tal com expressada per la contesta negativa al referendum d'abril 1969. Pero l'unica significacio de la majoria de NO és que els electors en tenien prou de l'home providencial. I aquest l'ha entés aixi i s'en va tornar a Colombey. Contra una ampla regionalitzaciò l'A.C. invoca el perill que en resultaria en quant a la sacrosancta unitat "nacional" (sic). I aqui li direm : PROU. Prou d'aquesta confusiò entretinguda pel capitalisme parisenc entre Estat i Nacio. Acabem amb els mites. Ja s'adonen els bascs, els Bretons, els Flamencs, els Alsacians, els Corses, els Occitans, els Catalans que constitueixen nacions i tots diuen Prou a les menttides seculars i tots s'axeiquen per defensar llur identitat collectiva.

El segon punt de la seva declaracio és encara més original : es decanta cap a una modernatzacio dels departements en el sentit de llur engrandiment. L'originalitat esclata quan hom sap que aquest llepafil de DEBRE ha fet la mateixa proposicio deu anys enrera. No tenim res en contra dels companys occitans de l'Auda, pero veiem pas com de l'addicio de proresa en podria sortir riquesa.

Enfi, sobre aquesta base tan reaccionaria i segurament per fer bonic, i en tot cas amb dos anys de retard (ja fa 2 anys que el Prefecte del departement ho havia dit), com tothom l'A.C. afegeix la seva perspectiva europea : BARCELONA. Aixo dins la seva boca, sembla un pel sus d'un ou. Ara demanarem a l'A.C. : si l'esdevenidor rossellonés és lligat amb Barcelona perqué aquesta referencia a una unitat pseudo nacional ? Si el nostre esdevenidor és lligat amb el dels altres paisos catalans perqué no denunciar els imperialismes francés i castellans ? Perque non lluitar per la nostra personalitat collectiva ?

Perqué no dir clarament que mentre per rahons politiques evidents és impossible de constituir una communitat humana de tipus federal amb els altres paîsos catalans, l'unica solucio és una solucio d'espera; és a dir un estatut especial com el que el projecte preveia per CORSEGA pero amb un executiu elegit en lloc de ser anomenat pel poder parisenc.

XXX - L'APLEC DE SANT LLORENC DEL MONT EL 10 D'AGOST

Sant Llorenç del Mont és aquesta capella romanica del segle XI posada sus d'un turò de l'Albera, en amunt d'ARGELERS. Aquesta capella hi ha només tres anys era envaîda pel bruc i l'argelac. Desde fa tres anys un equip de joves sota el guiatge de G. GRAU, GENSANE, RIEU ha feinejat dur per restaurar-la. El que ja és aconseguit demostra lo que la fe, el coratge i la perseverancia pot reixir.

L'aplec d'enguany va ser un Acte ben català. Misa en la nostra llengua, sardanes, parlements seguits de discussions on tothom ha pogut expressar-se. Hi participaren joves de tots els paîsos catalans. Els de Valencia presentaven llur revista GORG (que hom troba a PERPINYA a can CAYROL, alias J.P. CERDA llibreria de Catalunya)

Desitjem que l'any que vé la participacio sigui encara més important. Es aquest el verdader "adobament" del nostre territori.

XXX - EL NUMERO DE SERRA D'OR DEDICAT AL ROSSELLO

"Sera d'Or", revista montserratina de l'intelligentzia catalana dedica el seu numero de Juliol al Rossello. Es un esdeveniment que demostra l'atencio nova que hom porta al principat als nostres problems

Tots els articles gairebé son escrits per la gent del Rosselló i om nota la voluntat de recercar la més ampla collaboració. Aquesta presentació de la problematica nostra es segurament fragmentada i heterogena pero guanya en autenticitat el que perd en coherencia. Panorama socio-economic de l'Andreu BALENT que constitueix una bona i dinamica sinthesis. La questio de la llengua catalana : del Dr. CATALA els comentaris de la seva tan intersssant enquesta ; d'En Lluis CREIXELL una enquesta qualitativa a base d'entrevistes que reflecteix prou bé el grau d'alienacio cultural. La questio de l'endegament (o adobament) del littoral ben encertada per En Joan Lluis ROURE. Questio cultural amb l'aportació tan clarificadora i apassionant d'en J.P. CERDA sobre el moviment literari rossellonés recent. Questio universitari amb els articles d'En Jordi Estivill sobre l'universitat de perpinyà (universitat d'hivern es podria dir) i d'En Verdaguer, Secretari del G.R.E.C. a proposit de l'Universitat catalana d'estiu. Questio arqueologica amb els articles d'En PERE PONSICH i d'En Roger GRAU. Om pot lamentar l'absencia d'una sintesis historica : potser és deguda a l'absencia mateixa d'un historiador que tingui una visio prou critica i moderna de la falsa historia official del pais nostre.

Tanmateix constitueix una solida base par qualsevol estudi que vulgui ser altre cosa que un treball folkloric esterilitzador.

XXX - LA U.C.E. : ELS EXCITATS CONTESTEN A EN PERE VERDAGUER

Quan aquest numero princeps de la Falç sortira la U.C.E. 2 serà aprop d'acabar. Sabrem allavores si el marc culturaliste i academiste escollit pels organitzadors haura o no permés un ampla i lliure intercanvi intellectual dins un esperit obert i critic.

A la timidesa academica va correspondre - com sempre - una expressio politica reaccionaria. Volem parlar de la declaracio del Secretari de l'U.C.E. Pere VERDAGUER. A la question de saber si aquest acte no encoratgeria tendències autonomistes contestà que sols excitats son favorables a la creacio de la Gran Catalunya i a l'abolicio del Tractat dels Pirineux. No volem seguir en P.V. sobre el terreny de la polemica. Podriem trobar abjectiu prou colorats per qualificar la seva actitud. De moment les reservem als nostres enemics. El que direm a En P. VERDAGUER és que si, com a individu té el dret depensar el que vol, com a membre responsable d'una associacio que se vol apolitica no té el dret de prendre una posicio politica reaccionaria. I que a més com a cap de l'organitzció d'un acte tan català no pot prendre una posició anti catalana. Ara si pensa que la U.C.E. exigi declaracions d'aquest tipus val millor que no hi hagi cap universitat del tot.

Segurament que aquesta questio haura fet l'objecte de discussions aprofundides a la U.C.E. Aconsagrarem part del n°2 a la ressenya d'aquestes.

XXX - ANIMACIÓ POETICA A CERDANYA

El Grup d'Acció Poètica Guillem de Cabestany del 10 al 20 d'Agost a provar pel cant i la poesia d'expressar a Cerdanya tan l'amor de la llengua i de la terra com la voluntat de defendre'Ls. Desprès un dificil period de rodeig sembla que aquest grup hagi trobat un cert equilibri entre els murmurs de l'elegia i les estridencies de la protesta. A la guitarra om nota el jove i talentuos cantant de CORNELLA DE LA RIBERA, Reinald DEDIES : la seva canço és a la vegada moderna i arrelada perqué nodrida per tota la saba de la tradicio musical d'aquesta terra. Un altre gran cantant, l'Antoni ORTEGA, de Barcelona, participa a totes les vetllades del G.A.P. Fou de l'eixida a Cerdanya. Protesta dura, marcada d'una rabia freda de la qual donem més lluny una mostra amb la seva canço : "Homenatge al Rosselló ". Dins aquest numero obrim una suscripcio per llur primer disc. A més dels dos cantants om trova poetes recitants. Cal esmentar entre altres l'Helena HUGUES, la Marcella BARBE, En Jordi AUVERGNE que ja ha escrit poesies i canços que diu amb veu pregona i plaenta.

Al curs de setembre aquest grup donara una vetllada a Cotlliure. Quan la fira forana serà acabada en la ciutat réal allavores el que hi ha d'autentic en aquesta terra provara del poble. Els hi desitjem bon vent i bona vela.

CANTS DE LLUITA

de l'ANTONI ORTEGA

HOMENATGE AL ROSSELLÓ

Hem escollit el caminar del pobre
descalç i asserenat en el cami de l'ample mon.
Hem dit adeu a l'esperança morta,
sobre la mort tan nostre,
treballem un cami nou.

Hem descobert confeses en el fang,
petjades d'altres temps poc a poc oblidat,
i a crits cerquem en mitg de la penombra
l'antiga veu que ens ompla,
la veu de la unitat.

Sobrevivim baldement seperats
al temporal d'extranyes ambicions
Portem al cap encés un pensament
que ens fa sortir del temps
i ens crida a ser el que som.

Ens despertem amb la força dels mots
les mans ens pesen i ens vessa la rao,
el nostre clam fa tremolar la terra
i a poc a poc,
ressuscitem el nostre nom

Hem oblidat la moral de la paciencia,
acomodada sobre el consell prudencios,
nosaltres som deixobles d'una altra ciencia
i ens agrada la diferencia
que hi ha entre l'home i el gos !

LA RESISTENCIA EN ELS ALTRES PAISOS CATALANS

Dins aquesta cronica provarem de portar a la llum els actes de resistencia que se produeixen de l' altre ban de l'Albera que la dictatura s'esforzad'atudar. També provarem de presentar l'estat actual de les forces politiques. Sobre aquesta questiò cal esmentar l' excellent treball de l'Andreu BALENT publicat dins la revista occitana VIURE n° 18-19 del final de 1969. (es trova a can CAYROL, llibreria de Cat.)

Presentem en aquest numero dos documents la Declaracio Politica de Principis del PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL dels Països Catalans i Principis Generals.

I. - PRINCIPIS GENERALS

1) El PSAN és l'organització politica que es proposa la formació del moviment general de les classes populars catalanes per a la lluita d'alliberament nacional per mitjà d'una progressiva presa de consciència revolucionària global de llur doble opressiò nacional i de classe.

2) El PSAN entén que la lluita popular d'alliberament nacional té com a objectiu :
- l'expulsiò de les forces d'ocupaciò espanyoles i la independència politica
- la unitat dels Països catalans
- la creaciò de l'Estat socialista català
- la construcciò de la societat socialista catalana com a pas vers la societat socialista internacional.

3) El PSAN considera que les classes populars catalanes sòn constituïdes, en primer lloc, per la classe obrera o assalariada, és a dir per aquells, qui, en els diversos sectors socio-econòmics de la nostra societat, no tenen accés a la gestiò del procés productiu ni a la propietat dels bens de producciò, i aixi mateix, per aquells sectors no assalariats en la mesura en què sòn sotmesos a l'explotaciò monopolista i abocats progressivament a l'assalariaciò a causa de l'expansiò monopolista, i en la mesura en què, per tant, sòn susceptibles de confluir en la lluita del moviment obrer en la construcciò del socialisme.

4) El PSAN considera que els obrers inmigrats als Països Catalans sòn part integrant de la classe obrera catalana i considera que llur participaciò a la lluita popular d'alliberament nacional és necessària per al triomf d'aquesta lluita.

LLUITES A DINTRE DE L'ESTAT FRANCES

DECLARACIO DEL MILITANT REVOLUCIONARI LE DANTEC AL PROCES DE LA CAUSE DU PEUPLE

El 27 de Maig à Paris la burgesia feia condemmar pels seus judges dos militants révolucionaris : LE DANTEC i LE BRIS. Successivament directors del setmanal "La cause du peuple'(director actual JP SARTRE) llur unica culpa era de denunciar l'opressiò que la burgesia exercei contre els traballadors i de cridar els oprimits à la resistència.

Si el C.R.E.A. tradueix la declaraciò de l'un d'ells no es pas solament per retre homenatge a llur coratge. Ni es tampoc per denunciar l'atemptat contre la llibertat d'expressio : si era encara necessari, aquest proces i la condamnaciò subsequent demostra que quan li convé la burgesia sap molt bé violantar la seva propia legalitat. No, les nostres raons son més fortes. El mot d'ordre de RESISTENCIA proclamat per " LA CAUSE DU PEUPLE" és també el nostre aqui al Rossello. Sols una Resistència acarnissada dels petits pagesos amenaçats , dels obrers, des petits comerciants és capac, lligada amb moviments anàlogs a dintre de l'Estat francés de posar fi a l'imperialisme de la burgesia parisenca i des seus vailets.

" La raho que em condueix avui davant aquest tribunal després d'haver fet de mi un hoste de la Santé (preso parisenca, n.d.l.r.) és que soc, segons sembla, especialista en provacaciò i apologies de divers actes que alguns consideren com criminals.

Dic que alguns consideren com criminals car, i és ben bé el fons de questiò, les masses ho judiquem altrament i acullen aquestes accions amb joia com el signe precursor de llur proxima emancipaciò . Que aqueixos facts siguin apreciats de manera radicalment diferentas segons que hom siga explotator o explotat, és aixo una llei de la lluita de les classes . Recordeu-vos el Cartell roig, el que els Nazis enganxaven a les nostres pareds en 44. Ells també volien fer passar el partidaris per terroristes, per criminals. Recordeu-vos llur eslogan "Alliberadors ? l'alliberacio pel exercit del crim".

Sempre va ser aixi : els opressors volen inevitablement fer passar els aixacs populars per l'obra de criminals o incendiaris.

Recordeu-vos : la Comuna, les vociferacions de THIERS contra aquesta xurma i els seus 10.000 assassinats. Tan mateix l'Historia jutja. Recordeu-vos Jacquou, la O.R.T.F. no va hesitar a fer l'apologia del "crim d'incendi" quan se tractava del sigle XIX, quan pensà que les masses no veurien la relacio amb llur situacio actual. Sabeu fes un dolent calcul "Jacquou és pas mort" !

Car avui dins el nostre pais les masses son explotades, oprimides i humiliades i aspiren a alliberar-se. Car enfi, qui son els criminals ? els obrers que tanquen els amos, o els amos que maten els obrers a poc a poc amb cadèncias insuportables, per un asserviment a les màquinas sota la vigilància de guardas-xurmes anomenats capitans . Els usen talment que un obrer és vell a quaranta anys (...)

Els criminals, sòn els treballadors immigrats aparcats dins els "foyers" i les barraques quan infligeixen garrotades a llurs gerents com ara a IVRY o a GRENOBLE o que resisteixen a la policia com ara a BAGNEUX ? Els criminals no serien més aviat els gerents, directors, societats anònimes, municipis racistes i govern a llur servei que aparqûen aquest treballadors com a bèsties i que invoquen la fatalidat o satribueixen mutualment la responsabilitat quan allò que en diuen un "accident" sobrevé quan es cala foc a un lloc. Recordeu-vos dels cinc africans assassinats d'aquesta manera a AUBERVILLIERS, i de tots els altres dels quals no heu sentit mai a parlar, aixi com d'aquest mainatge mort la un incendi a la "Cité d'accueil de la Cerisaie" a STAINS i de qui el meu diari va parlar. Els incendiaris, els criminals d'aquesta mena, tots els treballadors els coneixen però hom no els veu mai aqui on soc. Per aquestes questions davant els tribunals només es torna a trobar els qui se revolten contra ells. Es el cas per exemple del drama d'AUBERVILLIERS.

Prosseguim : Els criminals, sòn els petits pagesos que confronten un Ministre amb les rudes realitats de llurs condicions de vida i de treball o que ataquen la proprietat dels acumuladors d'oficis ? No serien els criminals més aviat els capitalistes agraris, pagesos rics, banquers, tractants en bestiar, notabilitats de la ciutat que tornen a comprar les terres que permetrien a un jove pagès de bastir una explotaciò convenient, que emmenen a la ruina i al desesper milers i milers de pagesos, tot això amb la bénédicciò del Sr. DUHAMEL i de la seva colla de tecnocratas. Els criminals, sòn els estudiants progressistes que no volen més fer de guarda als burgesos, però que al contrari collen amb el poble. Ajudantlo en les seves lluites, que obren les facultats als treballadors i als seus fills ?

Els criminals, és la Frédérique o els qui se la xalen amb la suor i la sang dels treballadors. Hom pot invocar la complexitat de la nostra societat, mai no s'inventarà un raonament prou tortuòs per justificar el fet que alguns puguin cobrir llurs dones amb joies cadascuna de les quals val tota una vida de treball ; o bé les hordes de mercenaris del P.C.F. o dels C.R.S. que es llença a sobre d'ells per aprendre'ls de no desertar el camp dels amos. Els criminals, sòn els petits comerciants i artesans que resisteixen amb l'energia del desesper a l'acaparament dels trusts i a llur ruina mitjançant l'impost o els qui en nom del "progrès" volen que se'n facin el pellot i engarjolen els qui protestan ?

I igualment que no és un crim el desti reservat als altres pàries d'aquesta societat, esguerrats fisics o mentals, i sobretot treballadors vells que els amos fiquen al rebuig com eines que ja no poden servir. En veritat, la parabolà d'En BRECHT descrivint dins "l'opera de tres Rals" els costum de la burgesia a través dels brètols, és sempre tan actual, puix que existeix al nostre pais un manat de criminals que posseixen el poder, doncs la policia, l'exèrcit, els mitjans d'expressiò, la legalitat. Que aquesta banda que pilla sensa vergonya les masses populars i que no recula davant l' assassinat tempti de fer passar els qui se revolten per criminals, és dins llur lògica.

Arribem ara a la qüestió de la provocació. No tenim una concepció policiaca de la Historia. Un marxiste no explica les lluites de les classes (pràctica que com més va és més freqüent al P.C.F.) aixi com no pensa fer avançar la història a cops de complots revolucionaris (faula escampada per la burgesia, recordeu-vos del discurs d'En POMPIDOU del Maig 68, i l'inenarrable opuscule d'En Marcellin). Però això no significa que menysestimen l'enemic de classe. El coneixem culpable d'engegar ell mateix accions al voltant de les quals ara molt de soroll i que miren d'atenyer les masses. La vigilància ha d'esser doncs gran. Aquesta mena de provocacions ja ha tingut lloc. Aixi és que em recordo la nit del 3 de Desembre 1969. Acabava de llegir que Trets havien estat disparats dins l'aparador de l'Est Républicain a BESANCON (cosa que per insinuacións o comparacions ens atribuien). Era tan preocupat - es clar, era cert que es tractava d'una provocació - que tornant a casa amb cotxe vaig provocar un accident, no gaire greu, però suficient perquè mé'n recordés perfectament. La clau d'aquesta història és avui coneguda. Els metralladors són d'una banda un ex-OAS i d'altra banda un membre de l'UNR que de llavors ha estat exclós a corre cuita, però considerat com a suficientment responsable per la direcció local del seu partit ja que havia estat designat com a escrutador delegat de l'UDR al moment d'eleccions recents !

Però una provocació encara més greu i criminal ha estat organitzada contre els partidaris a les drassanes de DUNKERQUE on, un cop més fraternalment units, direcció i P.C.G.T. van acusar publicament els maoistes. Però altra vegada l'efecte projectat no ha estat atès, al contrari, car els maoistes són solidament lligats a les masses dins la regió. L'unic resultat al nivell local és que els treballadors han sabut en aquesta ocasió que alguns no recularien davant l'assassinat per mirar de desacreditar la nova resistència.

Al fons que em retreneu ? D'haver estat director del diari que enalteix les lluites populars més avançades explicamt llur significació profunda i que ensenya recolzantse dàmunt d'aquestes experiències la via de la llibertat, de la felicitat i de la dignitat.

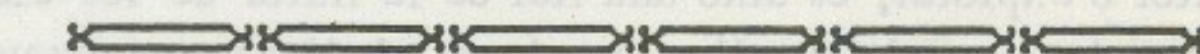
M'acusen d'haver predicat la violència però la violència és quotidiana i és el capitalisme - és a dir l'explotació, l'opressió i la humiliació per a l'enorme majoria de la població - qui la va crear. Sóc jo que dirigeixo els CRS i altres tropes de repressió ? I ben mirat, el meu diari no va inventar les accions de partidaris com tanpoc no va inventar els aixecaments populars. Són les masses que ho han fet quan s'han posat a segrestar els despostes, a atacar les cols i els pomers dels acumuladors, a agafar a colles el metro sense pagar. El paper del meu diari s'ha limitat a sistematitzar-ne l'abast, doncs per exemple a produir el concepte estratègic i tàctic d'acció de partidaris. El capdevall, les coses de les quals acusen "La Cause du Peuple" és de desencegar les masses sobre el sentit, els objectius, i els métodes de llurs lluites, és de difondre la veritat.

Difondre la veritat és sobretot fer-ho d'una manera simple, accessible a tothom en el llenguatge mateix dels treballadors que es revolten. Si el meu diari havia publicat formoses dissertacions sobre els mateixos temes no seria pas aqui. Fa poc un productor de la Tele feia remarcar en una entrevista del "Monde" : ens permeten moltes coses tan com ens expressem en un llenguatge d'intellectuals. En canvi afegeix : "la veritat dita amb mots de cada dia per gent del poble, aixo fa por".

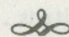
Aixo ! fa tan de por als posseïdors que el govern fa tot el que pot per ofegar-ho, ambarga el diari i empresona els directors. Però la veritat, figureu-vos, això no es tanca pas. La història ho ensenya, d'altre banda això comença a esser verificat una altre vegada puix que, el capdevall, l'escàndol d'aquest procés singular des de molts anys esquitxa el patronat i el seu govern i fa per consegüent progressar la cause del poble.

Senyors jutges, dins la nostra societat un intellectual és constantment obligat de triar entre el camp de la burgesia i el del poble. Quan feia el darrer any a l'Escola central, teniem un curs de "Relacions humanes dins l'empresa" (tot un programa) fet per un dels nostres predecessors (Ah ! quina fraternitat la de les nostres tan estimades Grans Escoles). Que ocupa, crec, un càrraec important al CNPF. Tota la meva vida em recordaré de les primeres paraules d'aquest curs : "Estimats companys, d'aqui a alguns mesos sortireu d'aquesta escola... reu llavors, aixi com agradava de recordar-ho el vostre antic director, Léon Guillet, sereu "Centraliens" és a dir caps". He triat de no seguir la via burgesa que m'era aixi descrita tan clarament i no sóc l'ùnic, perquè és totansa part dels intellectuals de la meva generació que ha triat el camp del pople i ja sabeu que aquest fenomen no fa sino accentuar-se.

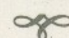
Senyors jutges, vosaltres també heu de triar. Ens podeu condemnar, maintenir-nos a la presó, això no privarà la veritat de vèncer. Goso espérar que no sou d'aquells que temen la veritat, goso esperar que refusareu d'assimilar vos als jutges feixistes que a Itàlia, fa just quaranta dos anys, van condamnar al gran Antoni GRAMSCI a causa (cito) "instigació a la guerra civil, d'incitació a l'odi de classe, i perquè s'havia lliurat a l'apologia del crim". Però si la meva hipotesi no era la bona la meva resposta és a punt : "No és solament avui que la veritat costa car, no serà la repressió que me la farà abandonar". Crec que és d'En SPINOZA.

Eseuseu nos de las saltas comeses. Por tenim de sorti a queste publicacio abans del 28 d'agost moltes gracias.

Le Directeur - Gérant : Miquel MAYOL
Imp. au CEDIPES (As. loi 1901)
74, rue Abbé de l'Epée - MARSEILLE 5°

RECTIFICATIU

ABONAMENTS:

Els preus dels abonaments son els següents:
- -Estat francés: I6,50 F
- -Altres Estats: 20,00 Fr
- -Abonament d'ajuda: a partir de 25 Fr

Preguem als nostres lectors de perdonar la grafia a vegades incorrectissima d'aquest primer numero. Probarem millorar-la.